

Robert Trnka

O zvířatech a lidech

Profesí oční optik, ve svém volném čase amatérský archeolog, všestranný ekolog, spisovatel, hudebník, šermíř a milovník pravěku i přírody. To vše je Robert Trnka, osobnost, kterou bych vám rád dnes představil. Když mi konečně dal svolení, abych o něm napsal, skákal jsem radostí. Stejně jako většina mnou oslovených a ve finále představených osobností, také on při své skromnosti poměrně dlouho mému přání odolával...

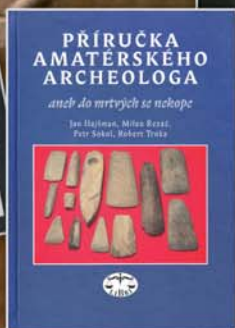
Robert Trnka se narodil v Plzni, žije v Horní Bříže. Původně vystudoval v Plzni strojařinu, pak se ale rozhodl pro profesi očního optika a podřídil svému snu další studia. Dnes provozuje menší provozovnu oční optiky v Plzni Doubravce v Železničářské ulici a je tedy drobným živnostníkem. Kdybych ho měl popsat dvěma slovy, zněla by: férový kluk. V rozšířené verzi pak všestranně orientovaný člověk, který se všem svým aktivitám věnuje s neuvěřitelným nasazením, nadšením a zodpovědností.

Dnes už si nevzpomínám, při jaké příležitosti jsme se vlastně potkali a seznámili, ale jsem si jistý, že naše přátelství a spolupráce trvá více než patnáct let. Každopádně už v počátcích hrál roli zcela určitě náš spolek a Záchraná stanice. Roberta

totiž vedle pravěku a historie zajímá příroda jako celek, a tím pádem i volně žijící zvířata. Právě proto je dnes s celou svojí rodinou aktivním příznivcem naší činnosti, a nejen to. Mezi naše úplně první společné projekty patřil například „Praktický rádce v oblasti životního prostředí“, který ze tří čtvrtin napsal a koncipoval právě Robert Trnka. On byl tím, kdo tehdejší knížečce vydané Odborem životního prostředí Magistrátu města Plzně (2002) vtiskl duši, a na rozdíl od jiných podobných materiálů ji obsahově rozšířil do úctyhodných rozměrů. Na tehdejší dobu neměl tento materiál díky Robertovi konkurenci, a ještě dlouho po jeho vydání z něj ostatní města či kolegové

čerpali. Následoval Robertův sešit „Hornobřízsko aneb skryvaná krása, utajená minulost“ a mnoho dalších příspěvků i odborných článků.

Určitou dobu za náš spolek Robert vyřizoval i část agendy. Byli jsme totiž účastníky správních řízení ve věcech, které se dotýkaly naší činnosti. Robert, jako velice zodpovědný kancléř, pročítal všechny písemné podklady a vypracovával k nim naše stanoviska. I toto byla část naší velice úspěšné spolupráce, završená v roce 2007 jeho perfektními texty pro námi vydané výukové

obrazové karty o zvířatech. Obdivoval jsem Robertův mimořádný cit pro věc, když pro těchto čtyřicet karet s říkankami Miloše Paiskera a obrázky Zdeňka Doležala chystal doprovodné texty. Způsob, který zvolil, nadchl nejednoho pedagoga, rodiče či dítě. Základní a jinak „suchá“ zoologická data, známá zejména z encyklopedií, dokázal nenásilně převést do dětské řeči a mentality, a vytvořit tak výukový materiál, nemající obdoby. Dětská čtenářka se z textu dozvedí nejen to, že zajíc má dlouhé nohy a uši, což mimo jiné všichni vidí na obrázku, ale také co znamená, když se řekne, že někdo „vzal do zaječích“, nebo když se třese jako zajíc. U ptáků pak nezapomněl zdůraznit, že straka je stará zlodějka, čáp nohátý chlápek s červeným zobákem a konipas horský také třeba „třasorůtka“ nebo dokonce „třasprdelka“.

Roberta však zajímá i archeologie a historie. Už několikrát jsem zažil, jak na zoraném či uvláčeném poli odhalil svým

zkušeným okem nějaký ten hliněný střepek z pravěké nádoby či kus šutru, škváry a strusky z nějaké pravěké pícky či pravěkého nástroje. Každý náález pak pečlivě očistí, označí, popíše a předá do muzea či muzejních sbírek. Jeho zájem o archeologii a pravěk došel až tak daleko, že dělá v zoologické a botanické zahradě se skupinkou nadšenců pravidelné prehistorické víkendy, kde se snaží veřejnosti ukázat, jak žili naši pra, pra, prapředkové. To pak můžeme Roberta Trnku spatřit v dobovém kostýmu u hliněné chýše či prehistorického tkalcovského stavu, kde se zápletem pro věc vysvětluje návštěvníkům ZOO, jak to tenkrát asi všechno bylo.

K pravěku se váže i jeho spisovatelská činnost a další aktivity. Sám se o pravěk od dětství hluboce zajímal, a jelikož mu přišlo, že knížek, které by se tomuto tématu věnovaly, je na trhu zoufale málo, sám jednu takovou napsal a dokonce i vydal. Jeho povídka Cesta Vlků (2006) je plná nejenom zajímavého děje a napínavých příběhů, ale i informací a postřehů z archeologie. Později zjistil, že vlastně neexistuje pro amatérské archeology žádná srozumitelná příručka, a tak napsal a v roce 2009 vydal s kolegy i tu, s názvem „Příručka amatérského archeologa aneb do mrtvých se nekope“.

Inu, problémy je třeba řešit a Robert to, co řekne, udělá. K tomu všemu vyrábí brýle, prodává je ve svém obchodě, občas a rád hraje na kytaru, úžasně zpívá, v minulosti šermoval, sčítal káňata pro ornitologii, čistí a obhospodařuje

naše budky pro poštolky kolem svého bydliště, bojuje za záchranu lesů v Horní Bříže, v zimě přikrmuje ptáky. Finančně podporuje ekologii i charitu a ještě se u všeho usmívá. Sám nevím, jak to dělá a kde stále bere tu vnitřní sílu k tomu, aby nejen vše zvládal na 100%, ale ještě k tomu zůstal takovým, jaký je.

Proto si ho také velice vážím a jsem rád, že jsme se tenkrát - kdysi poznali. Bez rozpaků přiznávám, že bez Roberta Trnky by většina našich materiálů, projektů a programů ekologické výchovy neměla ten správný náboj a šmrnc. A také, že bych si bez něj možná ani já často neuvědomil některé věci, které je třeba řešit. Zkrátka jsem rád, že takoví lidé, jako Robert Trnka mezi námi jsou, a že je mohu na této dvojstránce představovat.

■ Karel Makoň, DESOP Plzeň

PS: V současné době si Robert Trnka „umanul“, že se pokusí získat malý hospodářský a stavebně nevyužitelný pozemek na Plzni – jihu kousek od Blovic, kde nechá přírodu a maximálně na něj vrátí tůňky pro obojživelníky, remízky pro ptáky a zvěř. Pevně věřím, že se mu jeho záměr vydaří jako všechny věci, do kterých se kdy pustil.

